

tes ikke staker, og skispor vistes knapt på skaren. Til overmål manglet vi kart over den siste biten. Men vi hadde studert kart grundig på Ramsjøhytta, og visste retningen. Da så guttene fikk øye på hytta i det fjerne, ble vi alle opplivet og ivrige. Det siste stykket gikk raskt, som alltid.

På Schulzhytta likte vi oss ekstra godt — trivelig med en hytte som ikke var så stor, og dessuten var det god plass. Der vil vi starte turen neste gang.

Neste mål var Stordal. Naturlig nok var vi svært glade for å gå staket løype den dagen. Og vi gled fint over vidda med vinden i ryggen. Barna især, kunne sveve av sted når det blåste som hardest. Til gjengjeld strevde de mer når det en sjelden gang blåste imot — da kunne de bli stanset i utforbakke.

Den dagen fant vi ikke ly for vinden før vi kom ned mot Stordal. Da hadde vi gått i nesten fire timer. Tidligere hadde vi prøvd å raste i sur sno og ville ikke gjenta forsøket. Men jeg skal si det smakte med mat og varm kakao da vi omsider var vel nede i skogen.

Og så stod vi da på tunet hos Inga Stokke etter en lang landeveis marsj. Der ble vi hilst velkommen og tatt imot som om vi var gamle venner. Vi satt på stua og slappet av, tørket sokker og støvler, drakk masse melk og spiste masse kaker! mens vi ventet på drosje. Og da vi nevnte betaling, fikk vi høre at det var jo ikke stort!

Jeg anbefaler fjellturer til foreldre med aktive barn — en slik tur kombinerer på en fin måte eventyr og fornuft. Og ungene bruker så mye energi at det blir et minimum av slåsning og erting når de kommer frem!

Her kan jeg forestille meg en naturlig reaksjon: Alt dette høres jo vel og bra ut, men denne turen foregikk tydeligvis under meget gunstige forhold. Hva om vær eller føre skulle vise seg fra sin dårligere side, for ikke å si fra sin verste? Ville det ikke da være nokså katastrofalt å ha dratt med seg barn til fjells? Til det må en si at en del strev og motbør kan også barn klare, om de er veltrenet. Jeg har gått i fjellet med gutter på samme alder før, og da ble det både vanskelig føre, vind, snøvær og sterk kulde. Og barna var stort sett tapre og utholdende. Er forholdene helt håpløse, kan man alltid bli over på en hytte en dag eller to.

De fleste hyttene, både i Sylene og i Trollheimen, ligger dessuten i utkanten av fjellområdene, slik at en kan dra hjem på dagen.

Fjellet i Hemnedistriktet

JENS OTTERSEN

En avismelding om at Hotell Prinsen skal bygge nytt hotell på Kyrksæterøra fra høsten 1971 og om den forventede tilstrømming av turister dette vil føre med seg, har fra den del av min bekjentskapskrets, — bosatt mer enn 100 km fra dette stedet, — gitt grunnlag for endel spørsmål.

Disse spørsmål koblet sammen med minnet om den skepsis vi «fjellfolk» hadde over å flytte til et kystdistrikt, har fått meg til å gjøre endel refleksjoner.

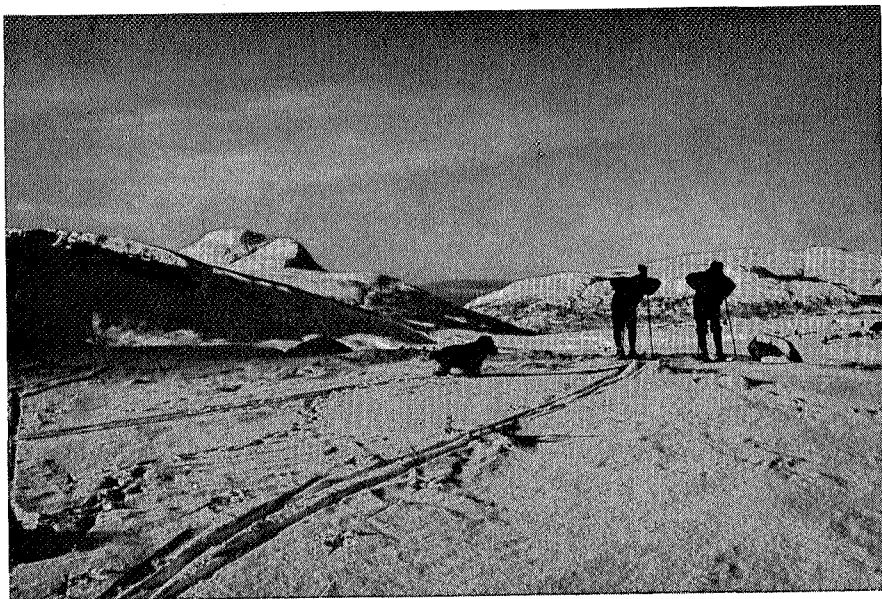
For visstnok viser ethvert kart at Kyrksæterøra ligger mellom bunnen av Hemnefjorden og Rovatnet. Kartene forteller imidlertid ikke at det fiskes bl.a. laks og ål midt i tettbebyggelsen, at fjorden innbyr til fiske og utfart til omgivelser som spesielt utover mot Trondheimsleia er perler av uberørt natur. (Og la oss håpe at tilreisende kan få anledning til å leie båter når de kommer hit).

Men det kartene absolutt ikke forteller, er at dette distriktet eier et fjellterreng som med sin variasjon, sin uberørthet og naturskjønnhet bør få turistene til å komme tilbake år etter år.

Det de nye utforskere av Hemnedistriktet må være klar over, er at dette uberørte fjellterreng nettopp er slik fordi en turistmessig utbygging enda ikke har funnet sted. Det vi i distriktet håper, er at en utbygging eventuelt må bli å utføre på en fornuftig måte. For her er plass til både hytter og skiheiser og veier og parkeringsplasser samtidig som den overveiende del av terrenget kan ligge som nå. Dog bør i alle tilfelle endel ruter oppmerkes, for stier er det lite av.

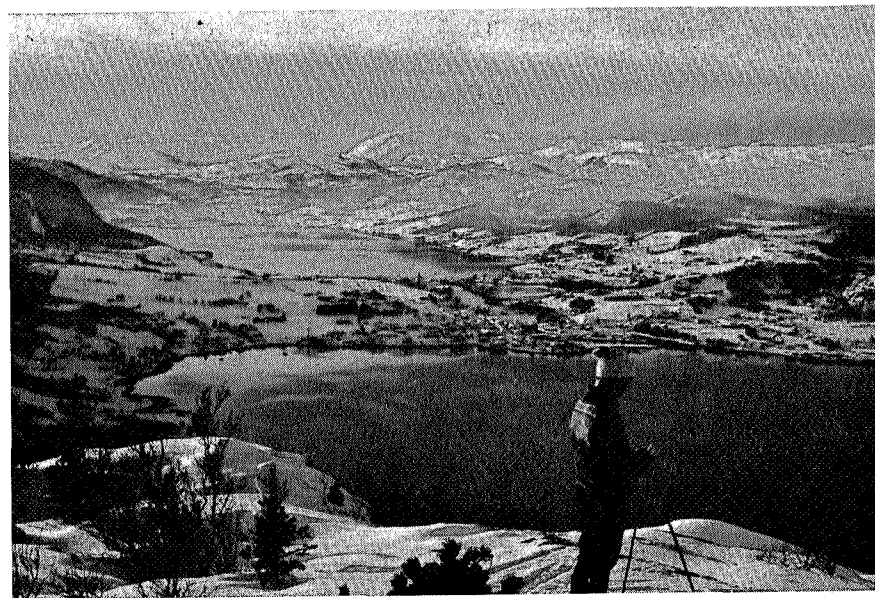
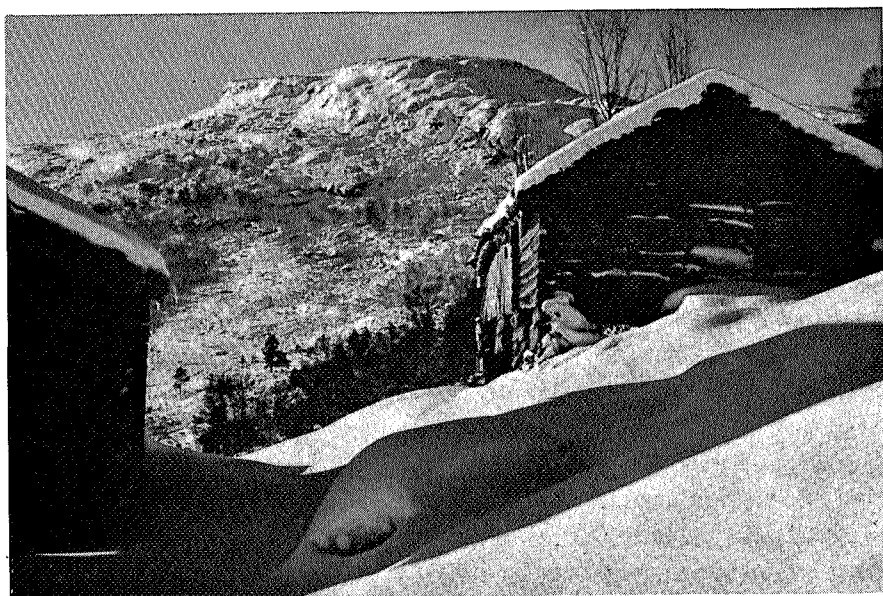
Og hva kan vi så anbefale en fjellvandrers som vil tilbringe en uke på Kyrksæterøra?

Et kvarters biltur forbi Holla til innerst i Sæterdalen vil være utgangspunktet for en dagstur til Hogsgåsa hvor utsikten er impone-

Fra Morovandsbeia og Blomstadvannet mot Klakkan.

Fra Sollia og Bjerkansetra mot Skrubbjeldet.

Utsikten fra Myrafjellet over Hemnefjorden og Rovatnet mot Todalskjølen.

rende. Turen går på bra vei til Aunsetra, derefter to muligheter i delvis ulendt terreng til osen av Dyrbenklivannet. Derefter mer eller mindre klatring til fjells.

Denne turen krever godvær, kondisjon og, hvis dere ikke har fått nøyaktig opplysning om riktig vei, klatreevner.

En tilsvarende biltur over Dalumkjølen på veien til Hellandsjø, og så på brukbar men smal vei opp til Rustligården fører en inn i et helt annet terreng, hvis dette er ønskelig. Men mens Hogsgåsa-terrenget er vilt, tildels barskt, kan man fra Rustlia gå i timesvis i «Hardangerviddeterreng» f.eks. innover mot Klakkene, og mulighetene er mange.

Tredje dagen kjøres 20 minutter til Kårøydalen og terrenget syd for dalen undersøkes. Det finnes flere steder hvor en kan klatre opp lia. Oppe på «plataet» der finnes vann og fjell og daler og ingen begrenset turlengde. Kart og kompass bør medbringes.

Kjører en 20 minutter forbi Holla og på anleggsvei opp Hagedalen, ligger Holbusetrene, en halvtimes lett tur fra bilen, som et ypperlig utgangspunkt for fisketurer til idylliske fiskevann eller

f.eks. til en tur forbi Sinnesetrene og en imponerende «canyon» over fjellet til Vassli.

Vil man spare bilen en dag kan terrenget rundt Aanvannet øst for Kyrksæterøra nåes etter en times gange.

Sjette dagen kan Ruten (1040 m) bestiges. Dette krever 20 min. biltur og godt vær. Utsikten fra toppen er eventyrlig.

Og så siste dagen. Det må bli turen fra Rovatnet over Leiråvannet, Skarsvannet og opp på Todalskjølen.

Men til turistene de første årene:

Bli ikke overrasket over å gå disse turene uten å treffe folk. Spør dere på forhånd spesielt frem etter de stier som måtte finnes. Dyrelivet er fremdeles rikt og fiskemulighetene er nok ikke på langt nær utnyttet. Og husk at disse skisserte turene bare bør være som en rettleder til egne vandringer i et meget flott og stort fjellterreng.

Ta en kanotur på Rien — eller hvor som helst

PER AMUND STRICKERT

Kanotur i fjellet, ja, hvorfor ikke? Vi har fått inn hele to artikler om dette, og da redaktøren har såre vanskelig for å velge (begge forfattere er journalister), så bringer vi dem begge:

Kanoen er blitt plutselig populær igjen. Som ferie-fremkomst-middel har denne smekre og lette farkosten stor tiltrekningskraft på både unge og eldre eventyrlystne. Spesielt har turistindustrien i Nord-Sverige benyttet seg av denne interessen, og reklamerer med kano-turer langs flere stille vassdrag på opp til en ukes varighet. Med stor suksess.

I Sør-Norge er det vel uten tvil Glomma som er blitt mest trafikkert av kanoer, med vekslende hell. Selv om Trøndelag mangler de helt idéelle «kano-veier», utelukker ikke dette en stadig økende interesse for kanoturer. Man trenger langt fra noen elv for å legge ut i kano, det finnes nok av sjøer som innbyr til villmarksliv pr. kano.

Som Rien f.eks., et syv kilometer langt vann i fjellene mellom Brekken og Tydal. 15 km² stor er sjøen, som til alle tider har vært et ettertraktet mål for fiskere, både fra Sverige og Norge. Rien er kjent for å være en bra fiskesjø, speiselt for ørret og røye. Den ligger i en høyde av 762 meter over havet, og sjøen ligger idyllisk til, omkranset av Vigelfjella og Knuvlene i øst og Gaulhåvola og Kjæråfjella i vest. Med sine lune vik og mange holmer er Rien en ufarlig sjø i godvær, men når nordavinden tar tak, kan den være farlig nok å legge utpå med kano.

Vi angret ikke på at vi valgte nettopp Rien. Vi padlet langs skogkledte strender, gjorde strandhugg i lune vik, fisket, vandret innover multemyrene mot fiskerike vann og tjern, overnattet under